

IN MEMORIAM

GÂNDURI DESPRE OMUL ȘTEFAN TRÂMBACIU

CORNEL POPESCU *

Născut la 14 mai 1942 în comuna Racovița, județul Muscel, profesorul universitar dr. Ștefan Trâmbaciu a devenit, după 29 de ani, cetățeanul municipiului Câmpulung, pe care l-a părăsit, din păcate prematur, la 27 septembrie 2015.

Fără îndoială, istoricii români i-au recunoscut meritele deosebite care l-au propulsat în primele rânduri ale valorilor istoriografiei românești. Cine dorește să studieze istoria Câmpulungului și a județului Muscel, a învățământului mușcelean și a obștilor sătești, dar și multe alte teme, trebuie să apeleze în mod obligatoriu la volumele și studiile publicate de „Domnul Profesor”, cum a intrat și a rămas în conștiința generațiilor de studenți și cadre didactice ale Facultății de Istorie, Filosofie, Jurnalism, actualmente Facultatea de Științe Socio-Umane a Universității din Pitești. Apelativul este grăitor și îndreptățit!

* Muzeul Județean Argeș, Pitești.

S-a numărat printre cei care au contribuit la înființarea specializării Istorie-Muzeologie, activitatea sa a atârnat greu în balanța autorizării. Nu a ezitat nicio clipă să vină, atunci când a fost solicitat, la Pitești pentru a contribui la formarea unei instituții atât de dragi lui. Și-a drămuțit timpul acordat familiei, împărțindu-se între Muzeul Municipal din Câmpulung, Facultatea de Științe Socio-Umane din Pitești și Școala doctorală din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște, unde valoarea și prestigiul său îl făceau indispensabil instituțiilor de învățământ și de cultură.

Numeroase studii și articole, cărți de autor sau în colaborare, ediții de volume, participări notabile la diferite manifestări naționale sau internaționale, constituie tot atâtea argumente pentru a-l transforma în specialistul disputat de mai multe centre universitare și de cultură.

Mă voi mărgini să readuc în memoria celor care l-au cunoscut și să redau, pentru cei ce i-au cunoscut numai opera și notorietatea în profesie, câteva din trăsăturile definitorii ale omului Ștefan Trâmbaciu. Rar mi-a fost dat, să întâlnesc un suflet atât de nobil, de cinstit, de altruist și de modest în același timp. I-am fost student și ulterior coleg și prieten. L-am cunoscut în toamna anului 2004, când am trecut pragul Facultății de Istorie, Filosofie, Jurnalism din cadrul Universității din Pitești. Drumurile noastre s-au despărțit peste câțiva ani. Prietenia a rămas. Era atât de bun încât, de multe ori, părea dezarmat în fața ingraturii unora, pe care, el nu putea să o înțeleagă.

Era atât de modest încât în preajma personalității lui nu te simțea strivit, știa să te înalțe în proprii ochi, tratându-te ca pe egalul său, cu înțelegere și omenie. Era atât de devotat încât, în ultimele zile ale vieții, cu toată suferința care îi sleise trupul, ultimele gânduri s-au îndreptat spre Muzeul Municipal din Câmpulung și spre Facultatea de Științe Socio-Umane, locurile atât de dragi domniei sale. Avea un cult pentru respectul legii, al demnității și onoarei și prețuia nespuse pe aceia dintre oamenii mulți, puțini, care au făcut dovada unor asemenea calități.

A dus cu el acolo, dincolo de lume, proiecte minunate pentru știința muzei Clio și multe dintre ele și pentru Muzeul Municipal din Câmpulung sau pentru Facultatea unde a rămas ca un simbol și un exemplu pentru colegi și studenți. Opera, însă, îl așează alături de cei mai mari istorici din România. Nu este numai opinia mea, ci a multor autorități în domeniu, istorici, care l-au cunoscut prin ceea ce a realizat și a rămas să dăinuie.